

РЕЗЮМЕ

**на представените научни и художественотворчески трудове –
на кандидата**

**ГЛ. АС. Д-Р Росица Константинова Обрешкова
за участие в конкурс, обявен от Югозападен университет „Неофит Рилски“
в Държавен вестник, Бр. 36 от 17.04.2026 година,
за заемане на академичната длъжност „доцент“ в научна област 8.Изкуства,
по професионално направление 8.4. Театрално и филмово изкуство
(Театрално изкуство)**

ABSTRACT

**of the Submitted Scientific and Artistic Creative Works of the Candidate
CHIEF ASST. PROF. ROSITSA KONSTANTINOVA OBRESHKOVA, PhD
for participation in a competition announced by the Neofit Rilski South-West University
in the State Gazette, Issue No. 36 of April 17, 2026,
for occupying the academic position of "Associate Professor" in Higher Education Area
8.Arts, Professional Field 8.4. Theatre and Film Arts (Theatre Arts)**

Представените материали на научната и художественотворческа продукция за участие в конкурса са:

1. Художественотворчески проекти (спектакли, филми, концерти)/ Artistic and creative projects (performances, films, concerts)

1.1. “Страшносмешно необищване“.

Автор, режисьор и актьор: Росица Обрешкова

Сценограф: Елена Иванова

Моноспектакълът е представен на Есенния международен театрален фестивал „Сцена на Кръстопът“, 2020 – Пловдив с премиера на 13 септември 2020 в Драматичния театър, Пловдив; Спектакълът е представен на летния фестивал „Арт поток“, 2021 – Царево.

Спектакълът е изигран под името - „На майка ми - Росица Данаилова“ по случай 90 години от рождението ѝ; Народен Театър „Иван Вазов“ на 30 ноември 2023, София.

Текстът на пиесата е публикуван в електронното издание на списание Театър, рубрика „Пиеси“, на 19/05/2026

Scary-Funny Non-Communication

Author, Director, and Actor: Rositsa Obreshkova

Scenographer: Elena Ivanova

The one-person show was presented at the *Stage at a Crossroads* Autumn International Theatre Festival, 2020 – Plovdiv, with its premiere on September 13, 2020, at the Drama Theatre, Plovdiv.

The performance was presented at the *Art Potok* Summer Festival, 2021 – Tsarevo.

The performance was staged under the title *To My Mother – Rositsa Danailova* on the occasion of the 90th anniversary of her birth, at the Ivan Vazov National Theatre on November 30, 2023, Sofia.

The text of the play was published in the electronic edition of *Theater* magazine, under the *Plays* section, on May 19, 2026.

1.2. „Вавилонци“ по Станислав Стратиев

Театър „Отражение“ – Торонто, Канада

Сценарий и режисура: Росица Обрешкова

Художник: Георги Янев; Светлинен дизайн: Анджело Лазаров

Премиера в град Торонто, Канада – 11/02/23

Спектакълът е представен на ЕМТФ „Сцена на кръстопът“ – 20/09/ 2023

Представен е на сцена „Апостол Карамитев“ в НТ „Иван Вазов“ на 21/09/2023.

Има турне в градовете Квебек 18/11/2023 и Монреал на 19/11/2023.

Babylonians based on Stanislav Stratiev

Reflection Theatre – Toronto, Canada

Script and Direction: Rositsa Obreshkova

Artist: Georgi Yanev; Lighting Design: Angelo Lazarov

Premiere in Toronto, Canada – February 11, 2023.

The performance was presented at the *Stage at a Crossroads* Autumn International Theatre Festival – September 20, 2023.

Presented on the Apostol Karamitev Stage at the Ivan Vazov National Theatre on September 21, 2023.

Toured the cities of Quebec on November 18, 2023, and Montreal on November 19, 2023.

1.3. „Ламбо на 80: години любов“

Концерт – спектакъл по повод националните чествания на 80 годишнината на проф. Стефан Данаилов, реализиран под патронажа на Вицепрезидента на РБ, г-жа Илияна Йотова, финансиран от Министерство на културата по договор рег. № РД-11-06-63-1/02.12.2022; НТ „Иван Вазов“, 09/12/2022

Режисьор: Росица Обрешкова

Сценограф: Елена Иванова; Продуцент: Георги Тошев (Арт Пръдъкшънс)

Lambo at 80: Years of Love – concert-performance on the occasion of the national celebrations of the 80th anniversary of Prof. Stefan Danailov, realized under the patronage of the Vice President of the Republic of Bulgaria, Ms. Iliana Iotova, and funded by the Ministry of Culture under contract Reg. No. RD-11-06-63-1/02.12.2022; Ivan Vazov National Theatre, December 9, 2022.

Director: Rositsa Obreshkova

Scenographer: Elena Ivanova; Producer: Georgi Toshev (Art Productions)

1.4. „Моята тара“ от Любмила Тимошенко (Украина)

Превод: Росица Обрешкова

Участват: Римма Зюбина (Украина) и Росица Обрешкова

Пиесата е представена в рамките на фестивала „Сцена на кръстопът“ - 14 септември 2023

My Tara by Lyudmyla Tymoshenko (Ukraine)

Translation: Rositsa Obreshkova

Cast: Rimma Zyubina (Ukraine) and Rositsa Obreshkova

The play was presented within the framework of the *Stage at a Crossroads* Autumn International Theatre Festival – September 14, 2023.

1.5. „Бандата на Ламбо“ - спектакъл в памет на проф. Стефан Данаилов, с участие на негови студенти, реализиран и представен в рамките на фестивала „Арт будилник“, проведен в различни български градове – 23/05/2022 – гр. Перник; 18/06/2022 – гр. Сандански 09/07/2022 – гр. Добрич - сценарист и режисьор

Lambo's Gang – performance in memory of Prof. Stefan Danailov, featuring his students, realized and presented within the framework of the *Art Budilnik* Festival, held in various Bulgarian cities: May 23, 2022 – Pernik; June 18, 2022 – Sandanski; July 9, 2022 – Dobrich – Screenwriter and Director.

1.6. „Ламбо от София“ –

Сценарист: Росица Обрешкова;

Режисьор: Ема Константинова; Продуцент: Георги Тошев (Арт Пръдъкшънс)

Премиера във Филмотечно кино „Одеон“ на 06/12/ 2022г.. Филмът е излъчен по БТВ в поредицата „НепознатиТЕ“ на 10/12/2022г

Филмът е осъществен с подкрепата на Столична община по договор с рег. № СОА22-ДГ56-840/20.05.2022

Lambo from Sofia

Screenwriter: Rositsa Obreshkova;

Director: Ema Konstantinova; Producer: Georgi Toshev (Art Productions)

Premiere at the Odeon Film Theater on December 6, 2022. The film was broadcast on bTV in the documentary series The Unknown on December 10, 2022.

The film was realized with the support of Sofia Municipality under contract Reg. No. SOA22-DG56-840/20.05.2022.

1.7. „Актрисата“, от Питър Куилтър

НТ "Иван Вазов"; премиера на 12/05/2019

Постановка: Стефан Данаилов

Режисьор: Росица Обрешкова

Сценограф: Елена Иванова; Композитор: Иван Лечев

Спектакълът е представен в МЕТФ „Сцена на кръстопът“ - 2019, гастролира в театрите

Драматичен театър-Пловдив, Общински драматичен театър "Апостол Карамитев" –

Димитровград, Морска сцена в Царево, Драматично-куклен театър „Васил Друмев“ – Шумен

The Actress by Peter Quilter

Ivan Vazov National Theatre; premiere on May 12, 2019

Staging: Stefan Danailov

Director: Rositsa Obreshkova

Scenographer: Elena Ivanova; Composer: Ivan Lechev

The performance was presented at the Stage at a Crossroads Autumn International Theatre Festival – 2019, and toured at the Drama Theatre – Plovdiv, the Apostol Karamitev Municipal Drama Theatre – Dimitrovgrad, the Sea Stage in Tsarevo, and the Vasil Drumev Drama and Puppet Theatre – Shumen.

1.8. „Кръв и власт“, фрагменти от Уилям Шекспир, Кристофър Марлоу и Джон Уебстър, театър НАТФИЗ, Режисьор: Росица Обрешкова

Сценограф: Диана Тотева и Радосвета Гъбова; Сценичен бой: Емил Видев

Сценична фехтовка: Камен Иванов; Пластика: Велимир Велев, Александър Манджуков и Цветан Апостолов

Спектакълът е реализиран със студенти от класа на проф. Стефан Данаилов

Премиера на 20 декември 2018 г.

Blood and Power, fragments by William Shakespeare, Christopher Marlowe, and John Webster, NATFA Theatre, Director: Rositsa Obreshkova

Scenographer: Diana Toteva and Radosveta Gabova; Stage Combat: Emil Videv; Stage Fencing:

Kamen Ivanov; Physical Theatre / Movement: Velimir Velev, Alexander Mandzhukov, and Tsvetan Apostolov

The performance was realized with students from the class of Prof. Stefan Danailov.
Premiere on December 20, 2018.

1.9. „Есента на ловца“ -

Сценаристи: Андре Щандел и Георги Марков

Режисьор: Андре Шандел

Кастинг режисьор: Росица Обрешкова

Актриса (в ролята на Радка) – Росица Обрешкова

Филмът е реализиран с подкрепата на НФЦ,

Премира - кино Люмиер 18/ 02/ 2025

The Hunter's Autumn

Screenwriters: André Chandel and Ivan Markov

Director: André Chandel

Casting Director: Rositsa Obreshkova

Actress (in the role of Radka) – Rositsa Obreshkova

The film was realized with the support of the National Film Center (NFC).

Premiere – Lumiere Cinema, February 18, 2025.

1.10. „Порталът“ - сериал на БНТ

Сценаристи: Матей Константинов, Нели Иванова и Илиян Джевелеков

Режисьор: Илиян Джевелеков

Актриса (в ролята на приятелката) : Росица Обрешкова

Излъчен по БНТ1, участие в серии III, IV, V; Премиера - 02/05/2021;

The Portal – BNT series

Screenwriters: Matey Konstantinov, Neli Ivanova, and Ilian Djevelevkov

Director: Ilian Djevelevkov

Actress (in the role of the Girlfriend): Rositsa Obreshkova

Broadcast on BNT 1, appearance in episodes III, IV, and V; Premiere – May 2, 2021.

**2. Международни художествено творчески, образователни проекти/
International Artistic-Creative and Educational Projects**

2.1. „Ние, врабчетата“ от Йордан Радичков

Сценарист и режисьор: Росица Обрешкова

Костюмограф: Елена Иванова; Композитор: Георги Георгиев; Ментор: Иво Владимир

Спектакълът е осъществен със студенти, изучаващи български и старобългарски език в Университета в Осака, Япония.

Спектакълът е представен на студентския фестивал на чуждоезичния театър „Gogekisai”- 2025, Осака, Япония

We, the Sparrows by Jordan Radichkov

Script and Direction: Rositsa Obreshkova

Costume Designer: Elena Ivanova; Composer: Georgi Georgiev; Mentor: Ivo Vladimirov

The performance was realized with students studying the Bulgarian and Old Bulgarian languages at Osaka University, Japan.

The performance was presented at the *Gogekisai* Student Foreign Language Theatre Festival – 2025, Osaka, Japan.

2.2. „Стихотворни категории“ от Съкун Ту – превод от старокитайски, доц. д-р Антоанета Николова, пластични решения и хореография Пенг Джиндги (КНР) и Уанг Жанваоцянь (КНР), докторанти в катедра „Телевизионно, театрално и киноизкуство“

Poetic Categories by Sikong Tu – translation from Old Chinese by Assoc. Prof. Antoaneta Nikolova, PhD; movement and choreography by Peng Jingjing (PRC) and Wang Zhanwangqian (PRC), PhD students in the Department of Television, Theater, and Cinema Arts.

2.3. „Theater in Palm” („Театър в длан“) -

Участие като ментор в международен творчески и образователен проект част от международна творческа платформа в областта на перформативните изкуства, осъществена с подкрепата на програмата “Creative Europe” („Творческа Европа“), с основен център в Швеция, който обединява 12 партньора от различни държави. Резиденцията на кипърските и румънските актьори се проведе в Благоевград. В рамките на престоя се създаде късометражния филм - **“Plastigone”**, България 2023

Theater in Palm

Participation as a mentor in an international creative and educational project, part of an international creative platform in the field of performing arts, realized with the support of the Creative Europe programme, with its main hub in Sweden, bringing together 12 partners from different countries. The residency for the Cypriot and Romanian actors took place in Blagoevgrad. Within the framework of the residency, the short film Plastigone (Bulgaria, 2023) was created.

3. Монографии/ Monographs

3.1. “Imaginatrix” - монографичен труд (Книга на базата на защитен дисертационен труд за присъждане на образователна и научна степен "доктор") ; Университетско издателство „Неофит Рилски“, ISBN 978-954-00-0417-4, Благоевград, 2025

Научни рецензенти: д.ф.н. д-р Нонка Богомилова
Доц. д-р Ирина Китова

Imaginatrix – monographic work (Book based on a defended doctoral dissertation for awarding the educational and scientific degree of "Doctor"); Neofit Rilski University Press, ISBN 978-954-00-0417-4, Blagoevgrad, 2025

Scientific Reviewers: Prof. Nonka Bogomilova, DSc, PhD
Assoc. Prof. Irina Kitova, PhD

Резюме: В монографията се изследват теоретичните и практическите параметри на активното въображение при творенето на театрална реалност. Обект на научно изследване е понятието „Imaginatrix“, което се дефинира като динамична ментална матрица, задвижваща прехода от субективен творчески замисъл към обективизиран сценичен свят. Актуалността на темата се определя от необходимостта от нови методологически инструменти в театралната теория и практика на обучение, способни да отговорят на естетическата фрагментация и дигиталното отчуждение в съвременната култура. Използван е интердисциплинарен подход, съчетаващ феноменологичен анализ, когнитивна психология и класически театрални системи, верифицирани през емпиричния опит на автора като режисьор и драматург. Основният принос на текста се състои в научното класифициране на етапите на трансформация на менталния образ до неговото материално уплътняване на сцената чрез пространствени, пластични и

словесни кодове. В заключение се обосновава тезата, че сътворената чрез активно въображение матрица в театралния акт функционира като хуманитарен инструмент за преодоляване на социалната апатия и регенериране на емпатията между творец и зрител съучастник.

Ключови думи: Imaginatrix, творящо въображение, сценична реалност, театрална феноменология, емпатия, режисьорски метод.

Abstract: This monograph investigates the theoretical and practical parameters of the active creative imagination within the creation of theatrical world. The focus of the study is the concept of "Imaginatrix", defined as a dynamic mental matrix that drives the transition from a subjective creative concept to an objectified scenic world. The relevance of the topic is determined by the urgent need for new methodological tools in contemporary theatre theory and acting studies, capable of addressing aesthetic fragmentation and digital alienation in modern culture. The methodology employs an interdisciplinary approach, synthesizing phenomenological analysis, cognitive psychology, and classical theatrical systems, all verified through the author's empirical experience as a director and playwright. The primary contribution of the text lies in the scientific classification of the transformation stages that a mental image undergoes until its material embodiment on stage through spatial, plastic, and verbal codes. In conclusion, the paper argues that activating the imaginative matrix within the theatrical act functions as a vital humanitarian tool for overcoming social apathy and regenerating empathy between the creator and the audience.

Keywords: Imaginatrix, creative imagination, scenic reality, theatrical phenomenology, empathy, directorial method.

4. Статии и доклади, публикувани в специализирани издания в областта на изкуствата

4.1. Постдраматичният театър в посттравматичното утре / The Post-Dramatic Theater in the Post-Traumatic Tomorrow

Самостоятелна глава от колективна монография със заглавие „Постглобалност – криза и бъдеще“ – под печат

Резюме: Плътта на театъра е разкъсана! Медиаторната му сила е болнава - пазарните изисквания за бърз, продаваем продукт, вопъла на публиката, която иска смислени спектакли и лесно четивни знакови системи, разстрела от плоски симулакруми, дебнещи от всеки екран, нанасят рани. С тежките си сгради и необходимостта от остатъчни светски ритуали той неизменно присъства в културния живот. Неговият феномен е да се възприемат събития, които стават в реално време, „тук и сега“ и биват споделяни в мига на това случване. Театралният акт има уникалната способност да е чувствителна мембрана, която да улавя дълбинните сътресения и травми в обществото и да ги преработва, дори лекува, през творчески рефлексии. Истериичното кресчендо на света, плачът на майките, взривовите от човешка наглост, пропагандните кръсници, заглушават вслушването в тишината на мъдростта. Театралните явления, които ще отреагират на този безпрецедентен шум, ще бъдат радикални, постдраматични, смущаващи, търсещи своя автентичен глас. Опитите вероятно ще бъдат болезнени, но жизнено важни.

Ключови думи: театър, творческа рефлексия, социална травма, екзистенциална тревожност.

Abstract: The flesh of the theatre is torn apart! Its power of mediation is quite ill – the models of the market, the requirements of fast, easy to sell product, the audience's need for juicy to nibble performances and conventional theater language, the flat, noisy simulacrum shooting from every screen are causing deep wounds. The theater, with its heavy buildings and internal necessity for worldly rituals will always be a part of the cultural life. Its phenomena is the perception of actions, which are happening in real time, "here and now", and are shared in the very moment of their appearance. The theatric act has the unique ability to be a membrane, which senses the depths of social trauma and disruptions and to process them or even heal them through artistic reflections. The world's hysterical crescendo – the mothers' cry, the noisy propaganda and the explosions of human ignorance are disturbing the sound of silence, the sound of wisdom. The theater reaction of this extreme noise will be radical, post-dramatic, rather disturbing, looking for an authentic voice to use. At the end of the day the attempts will be painful but rewarding.

Key words: theater, creative reflection, social trauma, existential anxiety.

4.2. Осцилация между крайностите на апатия до емпатия: нови творчески рефлексии / Oscillation from the Edge of Apathy toward Empathy. New Artistic Reflections.

Списание NotaBene Брой 71 (2026), ISSN 1313-7859, стр. 117-123

Резюме: Глобално общество, глобален град – възприятието на света е разтеглено до краен предел, до възможност за видимост, но дали и за познаваемост. Светът се развива в несъответстващи скорости. Разделяни от ограда държави сякаш обитават различни епохи. Тревожността се наслаждава неконтролирано, безпрепятствено. Информираността измества познанието. Мисълта е абстрактна, плоска, лишена от цветове. Обществата се разчленяват, разслояват се, отговарят на ризомно разпростиращия се глобален свят с нео националистични нагласи, с гневни прояви на ксенофобия и страх. Индивидът е разпънат в своя опит да се идентифицира, предлага се фрагментирана таксономия, с крайни самоопределения по полов, религиозен, етносен и други принципи. С какво изкуството 2 ще отговори на нагнетените крайности, на разединението, на гнева и тревогата? Дали пост-модернизмът не е изчерпил в академични дебати за изкуство и култура своя потенциал и възможност за адекватна рефлексия върху промените и нуждите на съвременния човек? В разпукването на новата зора се манифестират нови течения като метамодернизмът, например. Хвърлена е ръкавица към преосмислянето на нагласите към действителността, към обновено светочувстване и светослушане. Може би решението е в интензивността на трептене между крайностите от апатията до емпатията.

Ключови думи: глобално общество, изкуство, емпатия, метамодернизъм.

Abstract: Global society, global city – the perception of the world is extended to the very edge, to the possibility of total visibility, but not to its vast understanding. The world is developing in irregular velocity. The anxiety is escalating. The knowledge is dethroned by the informational field. The thought is abstract, flat and colorless. The societies are fragmented. Their respond to the rhizome-like development of the global world is neo-nationalist movements or acts of xenophobia and fear. The individuals are forced to identify themselves. What is offered is fragmented taxonomy, with extreme self-definition, based on gender, ethnic, religious or another principle. With what the art will answer to the global tension, to the cracks in societies, to the anger and anxiety? Did the post-modernism keep its potential during the debates in academic circles, and its vital reflection upon the changes and

necessities of the contemporary man? In the coming of the new dawn new movements are manifesting, like meta-modernism, for instance. The gauntlet is thrown down towards rethinking of the attitude of reality. Towards the renewal of perception. Maybe the decision is the intense oscillation from the edge of apathy toward empathy.

Keywords: global society, art, empathy, meta-modernism

4.3. Непосилната скука на доброто/ The Unbearable Boredom of Goodness

Списание NotaBene, Брой 66 (2024), ISSN 1313-7859

Резюме: В тази статия ще се впуснем в някои тревожни размисли за Доброто. Ще ги пречупим през съвременен поглед към пиесата „Три сестри“ на Антон Чехов. А заключенията на Хана Аренд за баналността на злото ще поставят още по-тъмна краска върху нашето предположение за вероятността доброто да се предполага като скучно. Доброто, по предписанията на Платон, изисква пробуждане, усърдие, философско образование. Добри ли сме до доказване на противното, или примордиалната ни примитивна и жестока природа ни определя изначално и ни примирява в липса на усилие? Материалният свят е свят на искания, изпълними желания, на приспивно неонов халюциниране без морален компас и без особени усилия за духовно израстване. Отговорен ли е творещият в своя разказ за света да образова, да се образова, да привнеса ценностните смисли, толкова необходими за утвърждаването на хуманността!? Ключови думи: добро, творчество, духовно израстване, ценности.

Abstract: In this article we will try to engage in some anxious thinking about the Good. We will refract it through the modern point of view on the play “Three sisters”, by Anton Chekhov. And Hannah Arendt’s conclusions about the banality of evil will put an even darker color on our assumption about the likelihood of good being supposed to be boring. The Good, according to Plato’s prescriptions, requires awakening, zeal, philosophical education. 3 Are we good until proven otherwise, or does our primordial primitive and cruel nature define us from the beginning and resign us to a lack of effort? The material world is a world of demands, wishful thinking, of sleepy neon hallucinations without a moral compass and without much effort for spiritual growth. Is the artist responsible in their narrative of the world to educate, to be educated, to bring the values so necessary for the affirmation of humanity!? Keywords: good, creation, spiritual growth, values.

4.4. Ненавременна аргонавтика / Untimely Argonautics

Списание NotaBene, Брой 56 (2022), ISSN 1313-7859, стр. 1-6

Резюме: В тази статия се повдигат проблемите, възникнали в процеса на онлайн обучението по актьорско майсторство. Провокирани от обстоятелствата се наложи да се справим с неочаквана загуба на позната среда, изкривяването на обичайния работен ритъм и изместването на фокуса върху невербалните актьорски упражнения, все пак мотивиращи през първата година на обучение. Осмелихме се да направим експеримент, базиран на митологичната тема „Язон и аргонавтите“. Студентите създадоха свои съвременни монолози за онлайн представление. Задачата беше да навлезем в дълбините на емоционалната памет и фината текстура на театралните светове. Изводите от тази работа са, че трябва да предизвикаме въображението на студентите и е необходимо да имаме индивидуален подход към всеки актьор. Ситуацията ни позволи да работим за развитието на актьорски умения пред камера. А за да запазим мотивацията на студентите си, толкова крехка в такова объркано време, техните уникални творения, по един или друг начин, трябва да срещнат публиката, дори и от дистанция чрез създадени отново от студенти късометражни филмови адаптации. Отидохме на това

ненавременно пътуване във виртуалната празнота неподготвени, но вдъхновени, изправени пред кризата и изправяйки се срещу нейното въздействие с художествена чувствителност.

Ключови думи: актьорско майсторство, съвременна митология, онлайн представление

Abstract: The article is debating upon the problems that were revealed during the process of online acting education. Provoked by the circumstances we were challenged to deal with unexpected loss of familiar surface, the distortion of the ordinary work rhythm and the displacement of the focus upon the nonverbal acting exercises, so otherwise motivating in the first year of education. We dared to make an experiment based on the mythological theme of “Jason and the Argonauts”. The students created their own contemporary monologues for an online performance. The task was to go in the depths of emotional memory and the fine texture of theatrical worlds. The conclusions from this work are that we should challenge the imaginative awareness of the students and that is necessary to have an individual approach towards each actor. By challenging their potential we were able to develop acting skills in front of the cameras. To keep their motivation, so fragile in such confused time, their unique creations, one way or another, should meet an audience. In collaboration with students in the film arts, when the chance presented itself, a few short movie pieces were produced. We went to this untimely journey into the virtual void unprepared but inspired, facing the crisis and confronting its impact with artistic sensibility. Key words: acting education, contemporary monologues, and online performances.

5. Резюме на теоретичния самоанализ на предложените за доцентура реализирани художествени творби

IMAGINATRIX В АКЦИЯ: ЛИЧНИ ХРОНИКИ ЗА ВЪОБРАЖЕНИЕТО, ЕЗИКА, СМИСЪЛА И ПАМЕТТА НА ТЕАТРАЛНАТА СЦЕНА

Увод

Писменият теоретичен самоанализ съпровожда и концептуализира представления Комплексен художествен творчески труд за заемане на академичната длъжност „Доцент“. В него са изследвани теоретичните параметри, режисьорските траектории и практико-приложните резултати от три водещи мои сценични проекта, реализирани в коренно различна мащабна, пространствена и социокултурна среда: авторският моноспектакъл **„Страшносмешно необщуване“**, режисьорската постановка на пиесата **„Вавилонци“** по Станислав Стратиев (театър “Отражение“, Торонто, Канада) и националният концерт-спектакъл **„Ламбо на 80: години любов“** (НТ „Иван Вазов“).

На пръв поглед тези три проекта изглеждат хетерогенни по отношение на своя жанр, мащаб на сценичното действие и характер на актьорското присъствие, но професионалният ми и научно-творчески мотив да ги обединя в единна хабилитационна рамка се корени в общата им вътрешна проблематика. Темата, която ги свързва философски и естетически, е феноменологията на сценичното общуване и трансформациите на паметта – от интимното пространство на монодрамата до мащабната ансамблова композиция. В съвременната епоха на глобално дигитално отчуждение, театърът се оказва едно от последните убежища за автентична човешка емпатия, за споделеност на диханията, за претемпорирана чрез човешкото присъствие на актьора магическа реалност. Изследването на прехода между крайностите на социалната апатия и дълбоката емоционална свързаност е основен двигател в моята творческа и педагогическа практика. Трите проекта, обект на този анализ, атакуват този проблем от три различни естетически позиции:

„Вавилонци“ (Театър „Отражение“, Торонто, Канада) пренася темата за отчуждението и разединението на макроравнище – в контекста на емигрантската общност и межкултурния диалог. Режиьорското предизвикателство бе свързано с естетическата адаптация на абсурдисткия език на Станислав Стратиев за публика, живееща извън родината. Проектът изследва как театърът може да функционира като мост към колективната памет и национална идентичност в мултикултурна среда.

„Ламбо на 80: години любов“ беше кулминационното събитие по случай честванията на годишнината на проф. Стефан Данаилов. Темата за паметта като изконна ценност се разгърна в широкообхватен мащаб. Търсеха се устойчиви модели за нейното съхранение и развитие и то през съвременен, артистичен модел. В голямата зала на Народния театър задачата ми като режисьор бе да управлявам сложен ансамбъл от над 30 водещи български артисти и музиканти, интегрирайки живо присъствие, музика и мултимедийни архивни кадри. Този спектакъл изведе празничния бенефис до концептуална форма, посветена на приемствеността между поколенията и съхраняването на националната театрална харизма.

Чрез този самоанализ си поставям за цел да докажа как заложената в монографията ми „Imaginatix“ концепция за „творящото въображение“ се материализира на практика. Изследването проследява как режисьорският метод успява да преформатира сценичното пространство и да промени актьорската психотехника, за да активира емпатията на съвременния зрител и да превърне театралния акт в живо, споделено събитие.

ГЛАВА I: Феноменология на авторския монотеатър: Екзистенциалната самота и реабилитацията на емпатията в спектакъла „Страшносмешно необщуване“

Творческите ми опити в годините да преплета документалния с поетичния театър изкристализираха в усилието „Страшносмешно необщуване“. Това е излив от думи и образи, които се изписваха сами - терапевтично, неконтролируемо. Това не „мислен“ текст, конструиран или воден по законите на драматургията. Не е линеен, а разпокъсан, разпаднат, взривен на случки, на малки умирения. Признавам, костваше огромно усилие да бъде изигран. Да се оголиш и да извикаш, по-скоро да изкрешиш болката си – нима може това да се превърне в редови спектакъл?! Най – мощното оръжие за справяне се оказа самоиронията. Да гъделичкаш до изнемога собственото си самосъжаление. Да евфемизираш личното си страдание, да му обърнеш хастара - възможен път да бъде споделено и най-вече преодоляно, разтворено към приемане.

Основна тема в спектакъла е екзистенциалната криза от невъзможността да общуваш, от „неказването“, от Аз и Ти в сподаденото мълчание, от „Аз“ и „Аз“ в тоталния разрыв. Паметта се разпада, укрива се зад „странен поглед, отдалечава се.... потъва... остава зелено отражение в матирана леща...“ (Обрешкова, 2026)

„Страшносмешно необщуване“ функционира като съзнателно пространство за противодействие срещу социалната апатия. Спектакълът умишлено тласка зрителя извън пасивното съзерцание и го принуждава да преживее емпатичен катарзис. Този ефект се засили най-осезаемо в специалната адаптация на проекта – версията-посвещение „На майка ми – Росица Данаилова“, представена на сцената на Народния театър „Иван Вазов“, по случай 90 годишнината на актрисата. Чрез документалния и автобиографичния театър, успях да изведа субективната, фамилна и интимна памет до философско обобщение. Спектакълът се превърна в концептуален разказ за преходността на времето, за екзистенциалната самота пред лицето на

смъртта и за вечната, непреходна памет на театралните поколения, която надживява физическата липса.

ГЛАВА II: Театърът като институция на националната памет зад граница: режисьорски прочит на „Вавилонци“ по Станислав Стратиев в театър Отражение, Торонто, Канада

Режисурата на спектакъла „Вавилонци“ по Станислав Стратиев с българската театрална труппа в Торонто, Канада, бе подчинена на хуманитарната кауза, а именно утвърждаването на родното слово и живата връзка с българската култура в сърцето на една мултикултурна мегаполисна среда. Проектът доказва, че сценичното пространство в чужбина функционира като временно, но абсолютно защитено духовно убежище за нацията извън географските ѝ граници.

Създаването на спектакъла „Вавилонци“, по цикъла от разкази на Станислав Стратиев „Вавилонска хроника“, е своеобразна мисия, която освен като възможност за съхраняването на българския език и култура сред нашата диаспора в Канада, има и силен лечен лайтмотив. Опитът на общността в Торонто да правят театър, който да е с професионални стандарти, е забележителен и легитимира българската диаспора като общност с богата и стойностна идентичност пред канадските институции и културна общественост.

Запазването на здравите връзки между родината и хората, предприели нелекия живот надалеч, е жизненоважна. От особено значение за тях е да запазят и предадат езика ни на своите деца и по този начин да подържат изтъняващата свързваща нишка с България. Израствайки в чуждоезична среда те много бързо изгубват мелодията и богатството на речта, както и разбирането ѝ. Станислав Стратиев е майстор на метафората за „вавилонското разединение“, за невъзможността на хората да намерят общ език. В контекста на живота зад граница тази метафора придоби ново, дълбоко екзистенциално измерение. Като режисьор интерпретирах специфичния абсурдистки и сатиричен език на Стратиев (роден в реалностите на социалистическа и ранна постсоциалистическа България) през гледището на съвременната емигрантска реалност. Спектакълът се превърна в огледало, в което българската общност в Канада припозна собствените си лутания между смълчаната тъга по родината и предизвикателствата на чуждия социум.

„Вавилонци“ надрасна мащабите на обикновена театрална премиера и се превърна в консолидиращ фактор за българската общност в Северна Америка. Спектакълът събра на едно място няколко поколения българи в Торонто, провокирайки жив диалог за ценностите, корените и бъдещето. Считам, че основен приносен момент е активиране на колективната емпатия.

Спектакълът показва висок стандарт на театрална култура, който легитимира българската диаспора като общност с богата и стойностна идентичност пред канадските институции и културна общественост, но и не само. Гостуването му в България и респектиращият прием, който имаше на ЕМТФ „Сцена на кръстопът“, както и на сцена „Апостол Карамитев“ в НТ „Иван Вазов“, доказва смисъла от подкрепата и работата ми за театър „Отражение“, Торонто, Канада.

Възможностите за развитие на езика, които предлага театралната игра, се превръщат в предизвикателство пред мен като творец, но и като преподавател. Наскоро имах възможност да направя спектакъл с японски студенти, изучаващи български и старобългарски език. С преподавателя им Иво Владимиров от Университета в Осака избрахме нелекия текст на Йордан Радичков „Ние, врабчетата“. в процеса на провиждане, на чуване на думите през магията на театралната игра, тези деца „заживяха“ в българския език. С всеки един репетиционен ден той

ставаше все по-забавен, уютен и най-вече поятен, актьорите се потопиха в поетиката и философията на автора.

За първи път в академичната ни практика, в опита ми за обогатяване на обследването на мултикултурните пресечни точки, със студентите в Благоевград направихме интердисциплинарния пластично поетичен спектакъл „Стихотворни категории“ от Съкун Ту. Възползвах се от неизчерпаемия университетски ресурс, като работихме съвместно с докторантите към катедра „Телевизионно, театрално и киноизкуство“ Пенг Джиндги и Уанг Жанваоцянь (КНР), и в сътрудничество с преводача от старокитайски доц. д-р Антония Николова, от катедра „Философски и политически науки“ – експерт по далекоизточна култура и философия.

През замъчването с източния текст, богат на дълбоки философски обобщения и непозната езикова форма, и дисциплинирането на актьора чрез естетически прецизирания жест на китайския танц и сложността на бойните изкуства, ние постигнахме високо художествено произведение, което разгърна познанието и уменията на студентите.

Бих извела твърдението, че транслацията на езикови и пластически решения разгръща обогатяването на културните кодове. Това доказва универсалния характер на театралния жест като средство за комуникация извън езиковите бариери.

Опитът от работата ми в Торонто и Япония има директен принос към методологията на обучението по актьорско майсторство, която прилагам в Югозападния университет „Неофит Рилски“. Тези театрални пътешествия ми дадоха възможност да изследвам как „*творящото въображение*“ (*Imaginatrix*) се задейства, когато актьорът е откъснат от естествената си езикова среда.

ГЛАВА III: Трансформацията на паметта и създаване на традиция за приемственост : националният концерт-спектакъл „Ламбо на 80: години любов“ и съпътстващите културни инициативи

В съвременната културна ситуация въпросът за институционалната и духовната памет често се свежда до пасивно архивиране или академична носталгия. Понякога нашето общество има навика да помни изменчиво и избирателно. В моята художествена и научно-образователна практика защитавам тезата, че паметта за големите фигури в българския театър не е застинал паметник, а динамичен процес на приемственост, който трябва да се регенерира чрез средствата на живото сценично изкуство.

Националният концерт-спектакъл „Ламбо на 80: години любов“ (реализиран в голямата зала НТ „Иван Вазов“) бе замислен и осъществен от не като конвенционален официален юбилей или сборен концерт, а като мащабна синтетична сценична композиция. Основното режисьорско предизвикателство бе превръщането на отсъствието на една харизматична фигура – моя вуйчо и учител проф. Стефан Данаилов – в осезаемо, пулсиращо сценично присъствие, което обединява артисти и публика през синергията на почитта и любовта към него.

От гледна точка на режисьорската методология, проектът представлява принос в управлението на хетерогенни сценични и медийни структури. Спектакълът интегрира в единна драматургична матрица над 30 от най-изявените български актьори (голяма част от които негови студенти от различните випуски в НАТФИЗ) и музиканти, превръщайки индивидуалните им рефлексии в общ, органичен сценичен хор. С екипа на представлението

постигнахме специфичен интермедиялен диалог, внедрявайки мултимедийни решения - непоказвани архивни филмови кадри, записи от архива на Българското национално радио, които не просто илюстрираха биографията на Стефан Данаилов, а влизаха в активен диалог с актьорите на сцената. По този начин времевите пластове се сляха, а документалното минало се превърна в художествено настояще тук и сега.

Концертът бе кулминационна точка, но не и изолирано явление. Като част от дългосрочната ми стратегия за институционализиране на тази памет и превръщането ѝ в национална традиция, инициирах, организирах и координирах широк спектър от културни събития.

Документалното кино като архив на духа: Създаването на документалния филм „Ламбо от София“ (на който съм сценарист съвместно с Георги Тошев). Лентата залага на непознати архивни единици и лични свидетелства, които деконструират мита за актьора, за да открият човека и педагога – модел за изграждането на бъдещите театрални поколения.

Пътуващият музей като мост към публиката: Реализирането на мащабната фотоизложба, която премина през десетки градове в България. Тази инициатива изнесе паметта извън софийските академични среди и я върна там, където Стефан Данаилов инвестираше най-много – при неговата редова публика.

Издателски проекти и писмена памет: Подготовката и представянето на книгата „Стефан Данаилов. Игра на живот“, която запечатва гласа на епохата и функционира като научно-помощен източник за историята на българския театър и кино през втората половина на XX век.

Живата памет на града като интерактивен културен модел: Инициативата „Ламбо сафари“, реализирана като акцент в честванията, пречупи традиционния подход към разказите за Мастъра. Превърнахме София в жива, открита сцена, на която с помощта и на негови студенти, вече известни актьори, направихме градски пърформанс. Успехът на сафарито и неговият сериозен медиен и обществен отзвук утвърдиха един нов, артистичен и вълнуващ модел за съхраняване и трансфер на националното културно наследство, в който паметта за големия творец не просто се архивира, а заживява в пулса на съвременния град.

Дългосрочната ми ангажираност в качеството ми на програмен директор на ЕМТФ „Сцена на кръстопът“, е да се грижи в съпътстваща програма винаги да се създават паметни събития, да се представят филми, книги, изложби за емблематични театрални режисьори и актьори.

Най-важният хуманитарен принос на този комплекс от събития е активирането на живата връзка между поколенията. Стефан Данаилов създаде уникална по рода си актьорска школа в НАТФИЗ, уповаваща се на безрезервна обич, партньорство и етични стандарти в професията. Той вмени на своите ученици „своето кредо, вкоренено в цялото му съществуване – бъди истинен. даде устойчива традиция и естетически стандарт.

Тези дългосрочни проекти зададоха нов стандарт за това как българската култура може и трябва да почита своите стълбове – не с патетика, а чрез продължаване на техния завет: създаването на високо изкуство с „години любов“.

Заклучение

Представеният в настоящия самоанализ Страшносмешно Комплексен художествен творчески труд – състоящ се от авторския моноспектакъл „необщуване“, режисьорската постановка на пиесата „Вавилонци“ (Торонто, Канада) и националния концерт-спектакъл „Ламбо на 80: години любов“ – очертава траекторията на един последователен, дългогодишен научно-творчески и преподавателски търсещ път. Изследването на тези три коренно различни по мащаб, пространство и публика сценични форми доказва основната хабилитационна теза: театърът на ХХІ век притежава уникалната феноменологична способност да трансформира социалната апатия в споделена човешка емпатия чрез задействане на механизмите на паметта и традицията за приемственост. Анализът на творческия процес в трите проекта позволи извеждането на няколко фундаментални теоретични и практико-приложни извода: В микрокосмоса на монодрамата („Страшносмешно необщуване“) се доказва, че пълното сливането между автор, режисьор и изпълнител позволява преодоляването на класическата херметичност на жанра. Спектакълът отстоява позицията, че автобиографичната и документалната памет може да бъде преведена на универсален сценичен език, който да лекува екзистенциалната самота пред лицето на смъртта. В макрокосмоса на театъра зад граница („Вавилонци“ в Канада) се верифицира тезата, че сценичното пространство извън географските предели на родината функционира като висша духовна институция. Режисьорският прочит доказва, че чрез деконструкция на класическата българска сатира в емигрантски контекст, театърът се превръща в консолидиращ фактор за българската диаспора, съхранявайки чистотата на езика, живата културна идентичност и колективната памет на нацията в чужбина. В мащабната структура на празничния перформанс („Ламбо на 80: години любов“, НТ „Иван Вазов“) се демонстрира иновативен метод за управление на сложни ансамблови структури и мултимедиен синтез. Спектакълът защита концепцията, че паметта за националните театрални колоси като проф. Стефан Данаилов не трябва да бъде застинал паметник, а жив, емоционално плътен сценичен акт, който предава духовния завет и професионалната етика директно през поколенията артисти. Всички тези художествени постижения намират своята стабилна теоретична опора в монографичния ми труд „Imaginatix“ и в научните ми публикации в списания като *NotaBene* и Годишника на НАТВИЗ „Кръстьо Сарафов“. Те доказват на практика как „творящото въображение“ конструира автономни, въздействащи и хуманни театрални светове. Най-ценният научно-приложен резултат от този комплексен труд обаче е неговият директен трансфер в театралното образование. Като преподавател и художествен ръководител на класове в Югозападния университет „Неофит Рилски“, превеждам този натрупан опит в гъвкава, работеща методология. Моята цел не е просто да подготвям актьори с висока пластична, словесна и психологическа култура, а да изграждам мислещи, автономни и етични творци. Артисти, които знаят откъде идват, помнят своите учители, владеят езика си и притежават куража сами да създават бъдещето на българския и световния театър.

Abstract of the theoretical self-analysis of the realized artistic works submitted for the academic rank of “Associate Professor”

IMAGINATRIX IN ACTION: PERSONAL CHRONICLES OF IMAGINATION, LANGUAGE, MEANING, AND MEMORY ON THE THEATRICAL STAGE

This written theoretical self-analysis accompanies and conceptualizes the submitted Comprehensive Artistic Creative Work for acquiring the academic position of "Associate Professor". It explores the theoretical parameters, directorial trajectories, and practical-applied results of three of my leading stage projects, realized in fundamentally different scales, spatial frameworks, and socio-cultural environments: the original one-person show *Scary-Funny Non-Communication*, the directorial

staging of the play *Babylonians* based on Stanislav Stratiev (Reflection Theatre, Toronto, Canada), and the national concert-performance *Lambo at 80: Years of Love* (Ivan Vazov National Theatre).

At first glance, these three projects appear heterogeneous in terms of their genre, the scale of stage action, and the nature of the acting presence; however, my professional and scientific-creative motive for uniting them within a single habilitation framework is rooted in their shared internal problematics. The theme that links them philosophically and aesthetically is the phenomenology of stage communication and the transformations of memory – from the intimate space of monodrama to the large-scale ensemble composition. In the contemporary era of global digital alienation, theatre proves to be one of the last havens for authentic human empathy, for the shared experience of breath, and for a magical reality retreaded through the human presence of the actor. Exploring the transition between the extremes of social apathy and deep emotional connectedness is a primary driver in my creative and pedagogical practice. The three projects subject to this analysis tackle this problem from three different aesthetic positions:

Babylonians (Reflection Theatre, Toronto, Canada) shifts the theme of alienation and division to a macro level – within the context of the emigrant community and intercultural dialogue. The directorial challenge centered on the aesthetic adaptation of Stanislav Stratiev's absurdist language for an audience living outside their homeland. The project explores how theatre can function as a bridge to collective memory and national identity in a multicultural environment.

Scary-Funny Non-Communication functions as a conscious space for counteracting social apathy. The performance deliberately pushes the spectator out of passive contemplation, forcing them to experience an empathetic catharsis. This effect was most tangibly heightened in the project's special adaptation – the dedication-version *To My Mother – Rositsa Danailova*, presented on the stage of the Ivan Vazov National Theatre on the occasion of the actress's 90th anniversary. Through documentary and autobiographical theatre, I succeeded in elevating subjective, familial, and intimate memory into a philosophical generalization. The production transformed into a conceptual narrative about the transience of time, existential loneliness in the face of death, and the eternal, enduring memory of theatrical generations that outlives physical absence.

CHAPTER II: Theatre as an Institution of National Memory Abroad: The Directorial Reading of *Babylonians* based on Stanislav Stratiev at Reflection Theatre, Toronto, Canada

The direction of the performance *Babylonians* based on Stanislav Stratiev with the Bulgarian theatre troupe in Toronto, Canada, was dedicated to a humanitarian cause, namely the consolidation of the native tongue and the living bond with Bulgarian culture in the heart of a multicultural, cosmopolitan environment. The project proved that the stage space abroad functions as a temporary yet completely secure spiritual haven for the nation outside its geographical borders.

The creation of the performance *Babylonians*, based on Stanislav Stratiev's short story cycle *Babylonian Chronicle*, is a mission of sorts, which, along with providing an opportunity to preserve the Bulgarian language and culture among our diaspora in Canada, also carries a profound therapeutic leitmotif. The Toronto community's endeavor to create theatre that adheres to professional standards is remarkable, legitimizing the Bulgarian diaspora as a community with a rich and valuable identity before Canadian institutions and the cultural public.

Preserving strong ties between the homeland and the people who have undertaken the difficult life far away is vital. It is of particular importance for them to retain and pass our language on to their children, thereby maintaining the thinning connecting thread with Bulgaria. Growing up in a foreign-language environment, they very quickly lose the melody, richness, and comprehension of the speech.

Stanislav Stratiev is a master of the metaphor of *Babylonian division*, of people's inability to find a common language. In the context of life abroad, this metaphor acquired a new, deeply existential dimension. As a director, I interpreted Stratiev's specific absurdist and satirical language (born in the realities of socialist and early post-socialist Bulgaria) through the prism of contemporary emigrant reality. The performance became a mirror in which the Bulgarian community in Canada recognized its own wanderings between the silenced sadness for the homeland and the challenges of a foreign society.

Babylonians outgrew the scale of a regular theatre premiere and became a consolidating factor for the Bulgarian community in North America. The performance brought together several generations of Bulgarians in Toronto, provoking a lively dialogue about values, roots, and the future. I consider the activation of collective empathy to be a key contributory aspect of this work.

The performance demonstrated a high standard of theatrical culture, which legitimized the Bulgarian diaspora as a community with a rich and valuable identity before Canadian institutions and the cultural public, and beyond. Its guest performances in Bulgaria and the respectful reception it received at the *Stage at a Crossroads* Autumn International Theatre Festival, as well as on the Apostol Karamitev Stage at the Ivan Vazov National Theatre, proved the meaningfulness of my support and work for Reflection Theatre in Toronto, Canada.

The opportunities for language development offered by theatrical play present a challenge for me as both an artist and an educator. Recently, I had the opportunity to stage a performance with Japanese students studying the Bulgarian and Old Bulgarian languages. Together with their lecturer, Ivo Vladimirov from Osaka University, we selected Jordan Radichkov's complex text *We, the Sparrows*. In the process of envisioning and hearing the words through the magic of theatrical play, these youths began to "live" within the Bulgarian language. With every single rehearsal day, it became more engaging, comfortable, and, above much else, comprehensible; the actors immersed themselves deeply in the author's poetics and philosophy.

For the first time in our academic practice, in my attempt to enrich the examination of multicultural intersections, we created the interdisciplinary, physical, and poetic performance *Poetic Categories* by Sikong Tu together with the students in Blagoevgrad. I drew upon the inexhaustible university resources by working collaboratively with PhD students Peng Jingling and Wang Zhanwangqian (PRC) from the Department of Television, Theater, and Cinema Arts, and in cooperation with the translator of Old Chinese, Assoc. Prof. Antonia Nikolova, PhD, from the Department of Philosophical and Political Sciences – an expert in Far Eastern culture and philosophy.

The experience gained from my work in Toronto and Japan makes a direct contribution to the methodology of acting training that I apply at the Neofit Rilski South-West University. These theatrical journeys provided me with the opportunity to explore how the "creative imagination" (*Imaginatrix*) is activated when an actor is detached from their natural linguistic environment.

CHAPTER III: The Transformation of Memory and the Creation of a Tradition of Continuity: The National Concert-Performance *Lambo at 80: Years of Love* and Accompanying Cultural Initiatives

In the contemporary cultural situation, the question of institutional and spiritual memory is often reduced to passive archiving or academic nostalgia. At times, our society has a habit of remembering in a volatile and selective manner. In my artistic and scientific-educational practice, I defend the thesis that the memory of the great figures in Bulgarian theatre is not a frozen monument,

but a dynamic process of continuity that must be regenerated through the means of live performing arts.

The national concert-performance *Lambo at 80: Years of Love* (realized in the main hall of the Ivan Vazov National Theatre) was conceived and implemented not as a conventional formal jubilee or a compilation concert, but as a large-scale, synthetic stage composition. The primary directorial challenge lay in transforming the absence of a charismatic figure – my uncle and teacher, Prof. Stefan Danailov – into a tangible, pulsating stage presence that unites artists and audience through the synergy of reverence and love for him.

From the perspective of directorial methodology, the project represents a contribution to the management of heterogeneous stage and media structures. The performance integrated into a single dramaturgical matrix over 30 of the most prominent Bulgarian actors (a large number of whom were his students from various graduating classes at NATFA) and musicians, transforming their individual reflections into a collective, organic scenic chorus. Together with the production team, we achieved a specific intermedial dialogue by embedding multimedia solutions – previously unreleased archival film footage and recordings from the Bulgarian National Radio archive – which did not merely illustrate Stefan Danailov's biography, but entered into an active dialogue with the actors on stage. In this manner, the temporal layers merged, and the documentary past was transformed into an artistic present *here and now*.

The concert was a culminating point, yet not an isolated phenomenon. As part of my long-term strategy to institutionalize this memory and transform it into a national tradition, I initiated, organized, and coordinated a wide spectrum of cultural events.

Documentary Cinema as an Archive of the Spirit: The creation of the documentary film *Lambo from Sofia* (for which I served as a screenwriter alongside Georgi Toshev). The film relies on unfamiliar archival units and personal testimonies that deconstruct the myth of the actor to discover the man and the educator – a model for shaping future theatrical generations.

The Traveling Museum as a Bridge to the Audience: The realization of a large-scale photography exhibition that toured dozens of cities across Bulgaria. This initiative brought memory out of the Sofia academic circles and returned it to where Stefan Danailov invested the most – to his everyday public.

Publishing Projects and Written Memory: The preparation and presentation of the book *Stefan Danailov. Game of Life*, which captures the voice of the era and functions as a scientific-auxiliary source for the history of Bulgarian theatre and cinema during the second half of the 20th century.

The Living Memory of the City as an Interactive Cultural Model: The *Lambo Safari* initiative, implemented as a highlight of the celebrations, reframed the traditional approach to narratives about the Master. We transformed Sofia into a live, open stage where, with the help of his students – now prominent actors – we staged an urban performance. The success of the safari and its significant media and public resonance established a new, artistic, and exciting model for preserving and transferring national cultural heritage, wherein the memory of the great artist is not merely archived but comes alive within the pulse of the contemporary city.

My long-term engagement in my capacity as Program Director of the *Stage at a Crossroads* Autumn International Theatre Festival is to ensure that the accompanying program consistently

features commemorative events, presenting films, books, and exhibitions dedicated to iconic theatre directors and actors.

The most vital humanitarian contribution of this complex of events is the activation of a living link between generations. Stefan Danailov created a unique acting school at NATFA, built upon unconditional love, partnership, and ethical standards within the profession. He instilled in his students his credo, rooted in his entire existence – *be truthful* – providing a sustainable tradition and an aesthetic standard.

These long-term projects set a new standard for how Bulgarian culture can and should honor its pillars – not with pathos, but by continuing their legacy: the creation of high art with *years of love*.

Conclusion

The Comprehensive Artistic Creative Work presented in this self-analysis – consisting of the original one-person show *Scary-Funny Non-Communication*, the directorial staging of the play *Babylonians* (Toronto, Canada), and the national concert-performance *Lambo at 80: Years of Love* – outlines the trajectory of a consistent, long-term scientific-artistic and pedagogical quest. The investigation of these three stage forms, completely distinct in scale, space, and audience, has proven the core habilitation thesis: 21st-century theatre possesses a unique phenomenological capacity to transform social apathy into shared human empathy by triggering the mechanisms of memory and the tradition of continuity. The analysis of the creative process across the three projects allowed for the derivation of several fundamental theoretical and practical-applied conclusions:

In the microcosm of monodrama (*Scary-Funny Non-Communication*), it was proven that the complete merger between author, director, and performer allows for overcoming the classic hermeticism of the genre. The performance maintains the position that autobiographical and documentary memory can be translated into a universal stage language capable of healing existential loneliness in the face of death.

In the macrocosm of theatre abroad (*Babylonians* in Canada), the thesis was verified that the stage space outside the geographical borders of the homeland functions as a supreme spiritual institution. The directorial reading proved that through the deconstruction of classic Bulgarian satire within an emigrant context, theatre becomes a consolidating factor for the Bulgarian diaspora, preserving linguistic purity, a living cultural identity, and the collective memory of the nation abroad.

In the large-scale structure of the celebratory performance (*Lambo at 80: Years of Love*, Ivan Vazov National Theatre), an innovative method for managing complex ensemble structures and multimedia synthesis was demonstrated. The production defended the concept that the memory of national theatrical giants, such as Prof. Stefan Danailov, should not be a frozen monument, but a living, emotionally dense scenic act that transmits spiritual legacy and professional ethics directly across generations of artists.

All these artistic achievements find their stable theoretical foundation in my monographic work *Imaginatix* and in my scientific publications in journals such as *NotaBene* and the Yearbook of the *Krastyo Sarafov* National Academy for Theatre and Film Arts. They demonstrate in practice how the "creative imagination" constructs autonomous, impactful, and humane theatrical worlds.

The most valuable scientific-applied result of this comprehensive work, however, is its direct transfer into theatrical education. As a lecturer and artistic director of classes at the South-West University „Neofit Rilski“, I translate this accumulated experience into a flexible, working methodology. My goal is not merely to train actors with high physical, verbal, and psychological

culture, but to shape thinking, autonomous, and ethical creators – artists who know where they come from, remember their teachers, command their language, and possess the courage to independently create the future of Bulgarian and world theatre.